

Pamflet

Núm. 17 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 2 de maig del 1936

Protestem

de l'assassinat vil i covard dels germans Badia. Els comentaris i les necrologies entusiastes no han d'esvair la protesta enèrgica per damunt de consideracions i arguments. Els miserables que armaren el braç dels assassins els feien apuntar contra Catalunya i les reivindicacions de justícia dels catalans. Amb l'assassinat d'homes no es demostra la raó ni la virilitat. Aquestes qualitats només es palesen alliberant als homes de tota esclavitud.

L'assassinat dels germans Badia

Els germans Badia han estat assassinats. Vilment assassinats. Han mort com soldats, rebent drets, de cara al perill, la ferida mortal. Noble mort. Digna d'uns herois.

El comportament dels dos germans ha tingut sempre aquest sabor d'heroisme. Inclús en les errades que a l'un o a l'altre dels germans Badia podessin retreure els adversaris o amonestar els amics, ambdós hi posaven sempre un caient heroi, de compliment del deure—que aquest és el sentit de l'heroïtat. En el gest més desplaçat, la decisió més inescapable, sempre, sempre, estava dictada per l'amor a Catalunya que un excés de passió desorbitava.

Per als dos, Catalunya no era sols un amor, sinó un dolor. Pocs homes hi ha que puguin vanar-se d'haver sentit amb tant de sofriment, d'haver ofert tant de sofriment, a Catalunya. Recordem el procés de Garraf. Començà pels martiris a la Direcció de policia per fer declarar a aquells jovenets als quals s'acusava de l'intent. Després el presidi. I entre aquells jovenets que són martiritzats i després condemnats hi ha Miquel Badia.

Miquel, per la seva edat, és destinat al Reformatori d'Alcalà. Reformatori és un dir; a Espanya és una bèfa. El Reformatori hauria de tenir la missió d'eleva els joves delinqüents donant-los un concepte de dignitat de la vida, ensinistrant-los en l'amor i la pietat pels homes, per l'amor i pietat que ells en reben després de la caiguda. A Espanya se'ls transforma en feres, perquè com feres els tracten altres feres. Miquel pateix totes les vexacions; rebel, intenta escapar i és de nou detingut i sofreix un càstig horros. Nosaltres escrivíem el febrer del 1931 en el periòdic «La Rambla», on

Miquel Badia

Josep Badia

féiem la campanya per l'amnistia: «Fer- rer disminueix 20 quilos de pes sotmès a un règim de càstig en una mala cella a pa i aigua. Badia ni pa ni aigua. Durant vint-i-quatre hores, en ple mes d'agost, no li donen beure; llepa les pedres de la paret, procura beure els seus propis orins i ni així pot calmar la seva set. I el càstig dura molts dies.»

Ens assabentàrem de tanta crueltat per una lletra que ens mostrà el seu germà Josep. I quan ens condolíem del seu sofriment, Josep, que sentia un amor immens pel germà més petit, ens responia: «però el meu germà és fort i sap resistir».

Aquest era el secret dels dos germans: fortalesa i resistència. Virtuts i defectes

eren en ambdós ofrenes a Catalunya i aquestes grans virtuts de la força i de la resistència les posaven al servei de la pàtria.

Miquel era acció. A cops violenta, com s'adiu a un jove; sovint excessiva, com si fos un defici. Però ella, tota ella era per Catalunya. Aquesta acció, aquesta violència, el defici, donaven un to peculiar a la seva obra. La pàtria es sobreixia amb un daler de destí que corpreni. Ho atropellava tot per a assolir aquest destí, raonaments, consideracions, oportunitats. Era com riu tumultuós que inunda i porta desconforts, però també porta adob i saó i pa i riquesa per als homes. De la pasta de Miquel estan formats els infantadors de pobles: la raó

i la justícia transformada només en acció per a no entretenir-se ni exposar-se a l'enterniment amb l'adversari.

Josep era la bondat. Però per llei mateixa d'aquella força i aquella resistència era una bondat activa, bellicosa, una bondat de sant, i del guerrer que hi ha d'haver en tot sant si és que vol portar un bé durador als homes.

I han caigut tots dos per Catalunya. Perquè no cal enterbolir la mort amb rumors de venjances personals: han caigut sentenciats pels esforços que han fet per Catalunya, pels que s'esperava que per Catalunya farien. Tota aquella força i aquella resistència ha estat abatuda per una punteria afinada.

I han caigut alhora. Els dos germans han barrejat en el mateix carrer i en el mateix bassal llur sang. La germanitat els ha perdurat després de la mort.

No ha estat infructuosa llur vida. Si altra cosa no en poguéssim lloar, i en lloaríem moltes a tenir temps i espai, n'hi hauria prou amb l'alt exemple de fervor a la pàtria que reteren fins morir. Hi ha qui creu que cal tancar el cicle heroic en la lluita per la llibertat nostra. Seria traïció que a l'inici del camí en volguéssim deturar la marxa. I seria desencert i covardia que la volguéssim emprendre com col·legials que surten a passeig amb el mestre. Necessitem encara el noble exemple que ens pot donar l'heroi, i necessitem mantenir aquesta figura d'heroi, encara que sigui amb impertinència, amb violència àdhuc.

Els germans Badia han caigut morts per Catalunya. Catalunya no mor quan moren els seus homes. Quan moren per ella s'enforteix més encara; és més viva encara. Dimarts Catalunya va eixamplar els àmbits de la seva llibertat.

AIGUADER